

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 január Próza

Erős Ferenc: Gulliver Abszurdisztánban

Lilliputi és brobdingnagi kalandjaimat ép bőrrel megúszván ünnepélyes fogadalmat tettem hűségem nejemnek, hogy soha többé hajóra nem szállok. Úgy tűnik azonban, hogy a kalandvágy erősebb volt bennem, mint a gondtalan polgári nyugalom élvezete, így hát első adandó alkalommal megszegtem ígéretemet. Megpályáztam egy hajóorvosi állást a föld körüli útra induló „Johnnie Walker” fregatton, és a Hajózási Hivatalnál dolgozó egykori osztálytársam segítségével el is nyertem azt, annak ellenére, hogy a káderlapomra feljegyezték: korábbi útjaimról visszatérve delíriumos állapotban abszurd történeteket szoktam mesélni. Természetesen, ahogy ez a sorskönyvemben meg van írva, ezúttal sem menekültem meg a hajótöréstől. Sőt hajótörésektől, mivel hogy hosszú életem során még két további hajókatasztrófát szenvedtem el és éltem túl. De vegyük őket sorjában.

Azután, hogy a „Johnnie Walker” elsüllyedt a viharos Dél-kínai-tengeren, egyedüli túlélőként a vonalkaemberek földjére kerültem. Ezek az emberkék magasságukat tekintve akkorák voltak, mint egy átlagos angolországbeli alattvaló, ám olyan vékonyak voltak, mint egy tűhegyes, vékony ceruzával húzott vonal. Látni is csak azért lehetett őket, mert ríktóan színes, foszforeszkáló ruhákat hordtak, a vonalkaférfiak sárgát és kéket, a vonalkanők pirosat és zöldet. Párhuzamosan sétálgattak, és a végtelenben találkoztak. Egy ilyen vonalkaember a mi honunkban simán átjutott volna bármilyen zárt ajtón vagy ablakon, mivelhogy egyáltalán nem volt térbeli kiterjedése. Királyukat, I. Anó Rexet csak az különböztette meg alattvalóitól, hogy egy árnyalattal vastagabb volt, és alul egy kicsiny fénylő pontot viselt. A királyi felkiáltójel döntette el, hogy mi a fővonal, ki maradhat függőleges, és kiből lesz előbb-utóbb vízszintes. Jelképük a Szent Vonalzó, fő ellenségük pedig a Görbe Vonal volt, amelyet mindenkinek kötelessége volt bármi áron kiegyenesíteni. Időnként ünnepélyesen kérdőjeleket égettek fővárosuk, Szt. Lénia főterén. Engem, bár a sok szenvedéstől és nélkülözéstől már csaknem olyan sovány voltam, mint egy igazi vonalkaember, nem fogadtak be, mert még nem voltam elég vonalas nekik. Bezártak egy táborba, amely hajszálvékony szögesdróttal volt körülvéve. Valahányszor azonban hozzáértem ezekhez a szinte láthatatlan, ám mágikus erejű huzalokhoz, hatalmas ütést éreztem, majd egész testemet görcsös remegés járta át. A táborban addig éheztek, amíg csak tényleg egy leheletvékony vonallá nem váltam, majd ponttá zsugorodtam. Szerencsémre azonban sikerült egy porszembe kapaszkodnom, amely csodálatos módon léghajóvá vált, és visszarepített hűn szeretett Angliámba.

Nóm és gyermekeim odaadó gondoskodása sem akadályozott meg abban, hogy – jól bevált protekcióm újra igénybe véve – megint elszegődjek hajóorvosnak, ezúttal egy kereskedelmi hajó, a „Blueberry” fedélzetére. Mondanom sem kell, hajónk Fokföld felé tartva hatalmas viharba került, pillanatok alatt darabokra tört, s rajtam kívül mindenki a hullámokban lelte halálát. Én azonban egy deszkába kapaszkodva kiúsztam a szárazföldre, ahol, mint csakhamar kiderült, a Palacsintaemberek vagy más néven a Széles Látószögűek Birodalma terült el. Ezek az emberek magasság szempontjából ugyancsak megfeleltek az angliai átlagnak, ám szélességüket tekintve igen nagy kiterjedésűek voltak. Ezt legjobban úgy tudnám érzékeltetni,

hogy képzeljük el: ha egy ilyen széles sávú teremtmény beülne valamelyik londoni színházunkba, nemcsak a zsöllyéket és páholyokat foglalná el egyes-egyedül, hanem még a fél feneke is belelógna a Temzébe. A palacsintaemberek tonnányi túróval, lekvárral vagy kakaóval táplálkoztak, és éjszakára összetekerték magukat. Társadalmuk – ellentétben a vonalkaemberekével – igen toleráns és demokratikus volt. Kultikus tiszteletben részesítették a Másságot, és engem kitörő örömmel és lelkesedéssel fogadtak, annál is inkább, mivel én voltam nekik az első két lábon járó Másság, akivel nem csak imádságaikban, hanem a valóságban is találkozhattak. Tudósaik hosszasan vizsgálgattak, és megállapították, hogy én egy különösen keskeny, az ő kifejezésükkel „alternatív szélességű” lény vagyok, akit különösen oltalmazni kell, a pozitív diszkrimináció minden áldásában részesítve, mielőtt még I. Tabu király jelenlétében fővárosuk, Panoráma City főterén rituálisan szétlapítanának a Szent Úthengerrel. Mint elmagyarázták, ezt a kitüntetést előbb ki kell érdemelnem, mégpedig oly módon, hogy a lehető legszélesebbre kell tágítanom spirituális látókörömet. Ezt meg is tettem, elmélyedve a palacsintológia tudományában, ám amikor végre elérkezett a várva várt nagy pillanat, a lassan, ünnepélyesen mozgó Szent Úthenger elől – hála a palacsintaemberekéhez képest igencsak mozgékony alkatomnak és keskeny kiterjedésemnek – sikerült igen gyorsan, oldalazva kifutnom a tengerpartra, ahol kitágult látókörömnek köszönhetően a horizont szélén egy ködfoltban felismerni véltem egy brit hadihajót. Hál’ Istennek rögtön megtaláltam a deszkát, amellyel egykor a partra vetődtem, és nagy kínnal-keservvel elevickéltem rajta egészen a hajóig, amely épségben visszaszállított hazámba.

Ám megint csak rövid ideig élveztem a családi boldogságot. Nyugtalan vérem újabb kalandokra ösztökélt, és ezúttal a „Dr. Bubó” nevű hajóra szegődtem hajóorvosként, harmadszor is igénybe véve osztálytársam önzetlen segítségét. De még két napot sem hajóztunk, amikor bekövetkezett a katasztrófa. Megint csak egyetlen túlélőként vetődtem egy sziget partjaira. Alig kecmeregtem ki a habokból, máris egy hatalmas táblára lettem figyelmes: WELCOME IN ABSZURDISZTÁN! „No, ez is jól kezdődik!” – gondoltam magamban, miközben legnagyobb meglepetésemre két – vertikálisan és horizontálisan egyaránt teljesen angol méretű, vagyis normálisnak látszó – ember lépett mellém, egy jóképű, elegáns férfiú, és egy igencsak szemrevaló, az angliai viszonyokhoz képest roppant hiányosan öltözött bájos ifjú hölgy. Hirtelen megragadtak, belecsavartak egy lepedőbe, tetőtől talpig szárazra dörzsöltek, elázott gönceim helyett új ruhát adtak rám, majd beültettek egy nagy, zárt, fekete színű, kényelmes bársonnyal bélelt hintóba, ami legnagyobb álmélkodásomra magától elindult, ló, szamar vagy más állati segédlet nélkül.

Kísérőim udvariasan bemutatkoztak. A fess férfiú dr. Bendegúz ezredes, PhD, volt az Antiterrorista Kommandótól, a csábító külsejű hölgy pedig Miss Ajnácska, PhD, főtanácsos a Szigetimázs Központtól. „Dear Mr. Gulliver – szólalt meg választékos angol nyelven a főtanácsos asszony –, nagy megtiszteltetés számunkra, hogy uraságodat éppen nálunk, Abszurdisztánban vetette partra a Gondviselés. Uraságod mostantól a mi uralkodónk, őfelsége I. Nárcisz fejedelem vendégszeretetéét élvezi. Arra fogjuk majd kérni, hogy hazájába visszatérve segítsen elosztatni azt a sok szemenszedett hazugságot és hamis információt, amit a mi kis szigetünkről terjesztenek ádáz belső és külső ellenségeink. Most a mi ősi fővárosunkba, Abszurdabádba hajtunk, ahol fejedelmünk őfelsége ünnepélyesen fogadja majd uraságodat Urd-parti palotájában.”

Ahogy kibámultam az eszeveszett tempóban, de mégis halk zümmögéssel száguldó hintóm ablakából, egyik ámulatból a másikba estem. Az országúton a mi hintónkhoz hasonló járművek százai kergetőztek, az útszéli kövér legelőkön tarka tehének táplálkoztak, távolabb toronymagas házak és sűrű, fekete füstöt árasztó kémények ágaskodtak. Bendegúz ezredes ördögi ügyességgel forgatta önjáró hintónk kormánykerékét, s közben bekapcsolt egy kis dobozkát, amelyből vérpezsdítő muzsika áradt, egy cicáról énekeltek, amelynek csöpp száját

valaki meg akarja enni, majd egy panaszos férfihang azon siránkozott, hogy eltörött a hegedűje, nem akar szólni. „Tisztelt Főtanácsos Asszony, kedves Miss Ajnácska! – szólaltam meg én is, miután a mélabús férfihang utolsó sóhajai is az éterbe vesztek. Részemről a megtiszteltetés, hogy engem, szerencsétlen, sorsüldözött hajótöröttet ily nagylelkű és kegyes fogadtatásban részesítenek. Természetesen boldog örömmel járulok az Önök felséges uralkodója elé. De hadd kérdezzem meg kegyedet, hol is vagyok tulajdonképpen?” „Uraságod talán nem tudja, hogy Abszurdisztánban, a világ legszebb szigetén jár? Hadd mondjam el uraságodnak, hogy szigetünk valaha régen tejjel-mézzel folyó Kánaán volt, sőt valószínűleg itt született az első emberpár is, hiszen, mint a legújabb kutatások bebizonyították, már ők is a mi nyelvünket beszélték. Történelmünk során azonban idegen hódítók, zsigulik, parázok, liberók, kratochwillok, zsirézek és plutokratok sorozatban dúlták fel földjeinket, pusztították el iparunkat, rabolták el asszonyainkat. Különösen az elmúlt húsz év története alakult tragikusan, mivel alighogy kivívtuk függetlenségünket Zsigulisztántól, máris a Bankisztáni Unió (BU) egyik tagszigete, abszurd nyelven gyarmata lettünk, minek következtében egy idegenszívű paráz-zsiréz banda települt népünkre, megmételtyezte lelkét, a nemzeti hagyományokat és értékeket semmibe véve kisajátította szigetünk kultúráját, nem utolsósorban pedig csontig kiürítette az államkasszáját. Már-már ott tartottunk, hogy országunkat Elszurdisztánnak vagy Elkurdisztánnak kellene átnevezni. Hála az isteni Gondviselésnek, két évvel ezelőtt a nép az Urd folyó jegén I. Nárcisz őfelségét, kedves vezetőnket kétharmados többséggel fejedelemmé választotta, és azóta minden jóra fordult. Őfelsége új, emberséges és demokratikus törvényeket alkotott, GDP-nk egyre emelkedik, kikerültünk az adósságcsapdából, míg a BU többi szigete egyre mélyebbre süllyedt a gazdasági és erkölcsi válság mocsarában. Gyermekeink az iskolában a felforgató és értektagadó paráz-zsiréz irodalom fércművei helyett végre az igazi abszurd nemzeti klasszikusokat tanulják.”

Szerettem volna megkérdezni Miss Ajnácskától, mit jelent a GDP, s melyek lehetnek azok az új, emberséges és demokratikus törvények, amelyeket mi angolok még ne találtunk volna ki. Ám közben megérkeztünk Abszurdabádba, az Urd folyó két partján elterülő gyönyörű városba. A főterén, a Centrális Erő Terén áthaladva hatalmas, zúgó tömegre lettem figyelmes. „Bye, bye Nárcisz, bye bye Rose!” – skandálták, majd kórusban kiabálták: „Nem hagyjuk!” „Nem hagyjuk!” Dr. Bendegúz bekapcsolt egy vijjogó szirénát. A tömeg utat engedett hintónknak, de sokan fityiszt mutattak nekünk, és rózsaszirmokat dobáltak járművünk tetejére. „Aki dudál, velünk tart!” – kiabálták. „Mi ez? – kérdeztem riadtan kíséremtől. Netán forradalom?” „Óh dehogy!” – felelte Miss Ajnácska. „Uraságod csak ne nyugtalankodjék! Ez csak egy kis tüntetés, ami azt bizonyítja, hogy Abszurdisztán jogállam, amelyben mindenki akkor tüntet, amikor csak akar! Sőt, kormányunk mellett nemcsak lehet, hanem kötelező is tüntetni!” „És most kik, miért tüntetnek?” – kérdeztem. „Diákok – válaszolta Miss Ajnácska –, akik azért tüntetnek, mert fejedelmünk úgy rendelkezett, hogy csak azok mehetnek egyetemre állami finanszírozásban, akiknek egy piros pötty van a fenekükön.” „Miért éppen piros pötty?” – kérdeztem. „Hát azért – magyarázta a főtanácsos asszony –, mert azok az igazi, törzsökös abszurdok, akiknek a fenekén megvan ez a piros pötty. Ez valódi abszurdikum, ilyen piros pötty a legújabb tudományos felfedezések szerint csak turulisztáni fajrokonainknál található meg. Nekem van ilyenem, uraságod, ha kívánja, maga is felfedezheti!” – mondta a hölgy pironkodva, és átnyújtotta névjegyét. „Hálásan köszönöm kegyed nagylelkű ajánlatát, élni fogok vele, ha lesz rá alkalmam – mondtam. – De árulja el kegyed, hogyan reagál Őfelsége kormánya a diáktüntetésre? Ugyebár szétveri őket, netán közéjük lövet?” „Szó sincs róla. Az ilyesmin már rég túl vagyunk. Bár még a tüntetők nem tudják, Őfelsége úgy döntött, hogy enged a diákok követelésének. Nem fogják vizsgálni, hogy az egyetemre jelentkezőknek valóban megvan-e a piros pötty a fenekükön. Már csak azért sem, mert az eredetvizsgálat nem elég megbízható, vannak, akik csak odatetoválják, odafestik vagy egyszerűen odaragasztják a piros pöttyöt. Ehelyett mindenki ingyen tanulhat majd az egyetemeken, feltéve, ha meg tudja számolni, hogy

hány pötty van egy katicabogár hátán. Ezen kívül vállalja, hogy a diploma megszerzése után tizenkét évig a fejedelem seregében fog szolgálni.” „De hát ez nagyszerű!” – kiáltottam fel lelkesen, miközben megérkeztünk az Urd-parti pompás palota elé, amihez képest a londoni Westminster palota falusi kunyhónak tűnik. A bejárat fölött két hatalmas zászló lebegett. Az egyik egy kulcs volt, babérkoszorúkkal ékesítve, alatta négy rejtélyes betű: SZJA. Körben pedig ez a felírás volt olvasható: „CREDO QUIA ABSURDUM EST.” A másik zászlón egy hatalmas bankterem képe volt látható, a közepén, a széfek helyén azonban egy éktelen lyuk tátongott.

A palota előtt fekvő hajléktalanokat félresöpörve, vörös szőnyegen lépkedve jutottunk be I. Nárcisz fogadótermébe. A fejedelem meglehetősen zaklatott állapotban fel- és alá rohangált a trón és a toalett között. „Most jött meg a főnök Liberográdból, a BU fővárosából – súgta a fülembe Miss Ajnácska –, és kissé besokallt, mert a paráz-zsiréz bürokraták, élükön Vasmarok asszonnyal, azzal fenyegetőztek, hogy kötelességszegési eljárást indítanak ellene, ha továbbra is engedélyezi az abszurdisztáni állampolgároknak az ősi hagyományokon alapuló otthoni, áfamentes méregkeverést.” Kis idő múltán azonban megnyugodott a fejedelem, felöltötte gyémántokkal díszített süvegét és ezüst pitykével kivert futballdresszét, megállt udvaroncai körében és szónokolni kezdett. „Tisztelt Hölgyeim és Uraim, azért gyűltünk most össze, mert szeretnénk megünnepelni Mr. Gulliver szerencsés megmenekülését. Ahogy az abszurd közmondás mondja: Csak az a hajó nem süllyed el, amelyik a szárazföldön áll. Mr. Gulliver uraság a mi büszkeségünk is, hiszen bizonyíthatóan abszurd származású. Ezért most uraságotat ünnepélyesen Abszurdisztán polgárává fogadom, és átnyújtom Önnek az abszurd útlevelet. Abban a szilárd meggyőződésemben teszem ezt, hogy egy év múlva, amikor fejedelemválasztásra gyűlünk össze az Urd folyó jegén, uraságod is ott lesz, és növelni fogja azon híveink számát, akik kétharmados többségünket legalább négyötöddé varázsolják át.” A könnyeim csorogtak a meghatottságtól, amikor köszönetet mondtam a megtiszteltetésért, hogy immár kettős állampolgár – egyszerre brit és abszurd alattvaló – lehettem. De – ó jaj! – más is majdnem csorogni kezdett, így hát kirohantam a toalettre, ahol felfedeztem, hogy egy hatalmas piros pötty nőtt a fenekemen.

Ennek örömeire visszamentem a trónterembe, ahol már folyt a dáridó, a fejedelem saját töltésű kolbászát és saját főzésű pálinkáját hordták körbe szolgák százai. Egyszer csak mellém lépett egy ősz hajú, igen rokonszenves gentleman, vadászpuskával a hátán. „Régentép professzor vagyok, Nárcisz fejedelem vadászati minisztere és az Abszurd Tudományos Társaság tagja. Engedje meg uraságod, hogy átnyújtsak Önnek egy PhD oklevelet doktori disszertációjáért.” „Fényes tekintetű Professzor Úr – válaszoltam –, legnagyobb sajnálatomra vissza kell utasítanom ezt a megtiszteltetést. Ugyanis én már régóta doktor vagyok, hiszen elvégeztem a londoni sebészorvosi akadémiát, a tengeri betegségek szakértőjeként tisztelnék az egész brit flottillában, másrészt azonban soha életemben eddig nem írtam doktori disszertációt.” „Sebaj – mondta az ősz tudós –, hiszen Ön már meg van írva!” „Való igaz, feleltem, de sajnos nem önmagam, hanem egy Jonathan Swift nevű ír gentleman által.” „Ezt itt senki más nem tudja rajtunk kívül – mutatott körbe Régentép professzor. – Maradjon is köztünk, ne árulja el senkinek, nehogy kiszimatolja ezt a paráz-zsiréz sajtó, plágiumot kiáltson, és kikészítsék uraságotat, mint ahogy velem tették, holott nekünk, tudós doktoroknak, egyetlen, közös törzsanyagunk van, a forró hazaszeretet.”

Ebben megnyugodva elfogadtam a PhD oklevelet, és napnyugta után felkerestem Miss Ajnácskát az Urdra néző panorámás lakásában. Büszkén mutattam neki a fenekemen nőtt piros pöttyöt, mire ő is megmutatta az övét. Mit ne mondjak, jól oda volt ragasztva, de azért néhány erőteljesebb mozdulattól levált. Ekkor én otthagytam csapot-papot, és egy nagy ugrással belevetettem magamat az Urd folyó vizébe. Abszurd útlevelemnek köszönhetően akadálytanul leúszhattam egészen a torkolatig, ahol egy brit cirkáló vett fel a fedélzetére.

Így jutottam vissza Angliába, ahol azonnal nyugdíjazásomat kértem. Osztálytársam közbenjárására a Hajózási Hivataltól kaptam egy komolyabb végkielégítést, amiből vásároltam egy vidéki kastélyt. Itt töltöm, békében és nyugalomban, hátralévő éveimet, feleségem, gyermekeim, komornyikom és a házi kísértetek társaságában. Abszurdisztáni útleveletem azóta is legféltebb kincseim között őrzöm. A piros pötty ma is megvan még a fenekemen, de feleségemen kívül senki se látta.

[Tetszik](#)

34 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Erős Ferenc: A láger szelleme (Szágundelli III.)** La petite parisienne Hessisch Lichtenau festői kisváros Észak-Hessenben, húsz...
2. **Erős Ferenc: Szágundelli csodái II.** Erős Ferenc Szágundelli csodái II. Atomium "Nem elég meghalni;...
3. **Erős Ferenc: A remény éve** Újévi köszöntőjében a miniszterelnök azt mondta, hogy 2012 a remény...
4. **Erős Ferenc: Egy ember, aki feladta saját emberségét** A 20. századi történelem meghatározó szereplői közül valószínűleg Adolf Hitler...
5. **Erős Ferenc: Freudról – feketén-fehéren** Erős Ferenc Freudról – feketén-fehéren 2006 Sigmund Freud éve....

Cimkék: **Erős Ferenc**